

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Vúmeros atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

ANIMA NOVA

os banquets republicans del 11 de Febrero no han causat lo menor disgust als partits monárquichs, à diferència de lo que succeix al principi de la restauració, quan en Cánovas perseguia aquests actes, y ja que no podia impedir que 'ls republicans menjessin à la fonda, enviava delegats de policia per evitar que 's pronunciessin brindis. Los monárquichs de avuy s' ho prenen ab més calma y la raho 'ls sobre. Mentre los republicans menjan lo dia 11 de Febrero, pagant lo de la seva butxaca, ells menjan tot l'any à costa del país. Y 'l temps que menjaran, si nosaltres no 'ns decidim à impedirlo.

Precisament los banquets republicans del 11 de Febrero han vingut à ser, aquest any més que 'ls demés, la garantia de que 'ls monárquichs ne tenen per temps. Los monárquichs estan dividits, pero s' entenen. Nosaltres, en canvi, dividits com e'ls, no 'ns entenem. Aquí radica la nostra debilitat y la nostra impotencia.

No ja cada partit republicà, sino cada grup dintr de cada partit (y n' hi ha un mostruari que no s' acaba mai), ha celebrat lo seu banquet corresponent. Tothom ha fet vots per l' adveniment de la República, festejant lo seu vigèssim primer aniversari, y tothom al mateix temps, ha fet lo possible per demostrar que la República no pot tornar, ments no 'ns sapiguem sustreure als exclusivismes mesquins que 'ns tenen desquiciats y perduts. Tants banquets, tants exclusivismes. Valdría més menjar menos y fer servir les dents per ensenyalar al enemic comú. Valdría més prescindir de recorts y alentir esperances basades en lo predomini del bon sentit, que aconsella avuy l' adopció de un programa únic, y la formació de un núcleo poderós que adoptés per lema: «Res pels homes; tot per l' idea, tot per la República.»

* * *
Precisament las divisions existents, han augmentat ab las que 's manifestan ara en lo camp de la dreta republicana.

La dreta es necessaria en tota agrupació que aspiri à la governació del Estat. La República francesa, entregada algunas ocasions al impuls del radicalisme, ha tingut sort de possehir lo fré de un partit conservador de la República. Sense la virtualitat de aquest element, anys enrera hauria anat à caure sens remey en las garras del militarisme, simbolizat pel general Boulanger.

Castelar capitanejava la dreta, y quan més necessaria era la seva existencia, va tractar de desferla y deshonrarla, portantla desembossadament à servir com un regiment de suissos assalariats, la causa de la monarquia. No haventlo pogut lograr, plé de despit, s' ha retirat de la politica, declarant que no vol partit, ni comités, ni prempsa, ni res de lo que avants havia tingut à las seves ordres. Clarament, públicament

y en lletras de motlo va dir que 'ls que volguessin conservar la seva amistat, únicament tenian dos camins oberts: ó ferse monárquichs, ó anársene à casa, deixantse de políticas.

Això ja no es llansar una bandera, sino destrossarla en filgarsas.

Nosaltres, al endavinar los seus intents, li girarem la espalla, donantnos per ofesos, resolts à no recordarnos may més de un home que feya burla y escarnie de las nostres afecions de tota la vida. Hi ha, no obstant, qui després de haver vist que aqueixos intents se consumavan, no s' ha donat per entès, y segueix encare pagant tribut al id. Y afortunatamenti s' ha precipitat desde l' pedestal que ocupava, quedant convertit en pols Qui té l' epidermis prou dura per no sentir l' efecte de certas ofensas, deuria quan menos possehir la deguda reflexió per considerar que tots los serveys que hagués pogut prestar D. Emilio à la causa republicana, en l' època dels grans entusiasmes, no compensan de bon tros lo dany immens que li ha causat ab la inaudita claudicació de última hora, exercida en perjudici de la seva agrupació y trepitjant l' honra republicana y fins la dignitat personal dels que havian sigut los seus partidaris.

* * *
Tot astre que intenti brillar en lo firmament republicà, enmatilevant la llum al programa castelari, es altament sospitos. Sospitos seria 'l Sr. Morayta, encaire que possebis alguna condició per exercir la jefatura à que aspira y per la qual se despepita. Castelar ha apagat la llum del seu programa y es tonto que un Morayta pretengui encendrela pel seu compte. Aquella política corruptora de la benevolencia ab los monárquichs, que 's convervia en una connivencia més ó menos retribuida ab actas de diputat y altres posicions politicas, practicada per en Castelar, podia ser útil à n' en Sagasta; practicada per en Morayta no val un pito. No creyem que 'l Sr. Morayta, ni sent jefe de questa parodia de castelarisme, logri may l' acta de diputat per Barcelona, que tantas vegadas ha solicitat en vā, apadrinat per D. Emilio y protegit eficacment per las autoritats monárquicas. Quan los antichs possibilistes s' adonquin de que aqueixa parodia de politica castelarina ja no tendeix, com ells creyan, quan la practicava l' pontifice, à portar monárquichs à la República, sino à profitar vergonyosamente las engrunas de influencia, que tingan à bé concedirlos los monárquichs, si son verdaderament republicans com diuhem, s' apartaran escandalisats de una maniobra tan burda y asquerosa.

Lo lloc de la dreta republicana, se troba única y exclusivament dintre del camp de la República. La politica de benevolencia ab los monárquichs ha fracassat per complert, desde que las complacencies castelarinas se transformaren en una traicio monstruosa. S' imposa, donchs, una rectificació completa de la conducta del partit conservador de la República. Tot pels republicans y ab los republicans, res pels monárquichs, ni ab los monárquichs. La mes mínima particula de castelarisme resulta perturbadora y sospitosa. A nou camp, nous horisóns.

* *

Per això nosaltres hem vist ab tanta simpatia los trballs empesos pel Sr. Carvajal, reconstituhint lo partit conservador de la República, y posantlo al servèi de una causa tan noble y convenient com la tendència de la *unió constitucional republicana*, dintre de la qual han de trobarse reunits, més tard ó més d' hora, tots los partidaris sincers de la República, desde l' extrema dreta à l' extrema esquerra.

Carvajal conta per portarlos à cap ab lo triple prestigi del seu talent, de la seva serietat y de la seva historia.

Ministre d' Hisenda y d' Estat durant la República del 73, posà à prova las seves condicions de home de govern en circumstancies extremadament difícils: adicte à n' en Castelar, mentres aquest practicà la politica republicana, se separà d' ell dotze anys enrera, al compendre, ab genial previsió, los rumbos funestos que imprimia al possibilisme. La seva separació l' acredita d' home expert. La conducta digna que observà durant aquest temps, guardantse de promoure la més mínima dissidència, honra la lealtat del seu caràcter. Ell confià en que 'l temps li donaria la raho, y 'l temps, gran mestre de veritats, li ha donada de sobras. Ell pot desenterrat avuy lo seu discurs de Málaga, pronunciat dotze anys enrera, y erigirlo, com si sigués pronunciat avuy mateix, com à programma complert del partit republicà conservador de la República y com à base de un propòsit tan convenient y necessari com la *unió constitucional republicana*.

Ningú més digne qu' ell d' insuflar un ànima sincerament republicana al cos mort del partit possibilista. Ell la tenia questa ànima y ell sol la guardava en la seva digna soletat.

Y al pensar que à un home de aquesta talla y de aquests mèrits, un bulliciós Morayta qualsevol s' atrevíxi à oferirli una plassa de *quinto* en lo *poti poti* que porta entre mans, n' hi ha per morirse de riure!

P. K.

NA de las cosas que ab més insistència ha demandat en Martínez Campos al Sultán ha sigut lo perdó de Maimón Mojatar.

Sembla mentida que 'l mateix home que va manar fusellat al desventurat Farreny per haver tallat las orelles à un moro, 's mostri tan clement y piados ab lo principal autor dels insults, atropellos y matansas comesos pels rifenyos.

No sembla sino que 'l general, no content ab la denominació d' heroe que se li atribueix à Espanya,

aspira á que 'ls moros li concedeixin lo dictat de benigné.

Lo Sr. Pérez Costales, jefe dels federaus de Galicia, ha donat un pas important en pró de la unió republicana, declarantse republicà á secas y sense adjetiu.

Qui segueix al Sr. Pérez Costales?

Unicament colocantse en un terreno abont hi prenpondri exclusivament lo que 'ns uneix, prescindint en absolut de lo que 'ns separa, se lograra, sense esfors, la desitjada y necessaria unió de tots los elements que aspiran á la implantació de la República.

En Gamazo y en Maura l' altre dia van visitar á D. Emilio, parlant ab ell per espay de dos horas.

¿Qué van anarhi á fer?

Afortunadament las parets no parlan.

De totes maneras es altament vergonyós y escandalós que l' extribuno de la democracia s' haja retirat de la política sols pels republicans, pero de cap manera pels monárquichs.

Ab la seva conducta, 's fa acreedor á que se li concedeixi l' nombrament de *dida seca* de las institucions.

Los francesos han sufert un desastre á Tombuctú, y punt en blanch han resolt enviar reforsos á fi de venjar l' agraví y assegurar lo seu predomini sobre aquell territori.

¿S' han parat un moment á considerar lo que diria la Inglaterra, lo que diria la Italia, lo que diria l' Alemania? De cap manera. Se tracta de la seva sanch, del seu interès, del seu dret y 'l govern francés se 'n va dret al bulto.

Es inútil dir als nostres governants que 's mirin en aquest mirall. Al fondo de aquest mirall no s' hi veu més que una imatge, la imatge de la República.

Miréms'hi 'ls espanyols, y obrém en conseqüencia.

Waya unas bocadas no fan els neos porque un rector de *Las dominicales del libre pensamiento*, cansat d' escriure versos anti-clericals, ha cantat la palidonia, retractanlse de las sevas ideas lliure-pensadoras!

Sembla que noho ha fet tant per por de condemnarse á las penas eternas del infern, com per temor á las condemnas judicials, á conseqüència de las moltas causas que li havia armat l' associació dels Pares de familia.

De totes maneras compadeixém á aquest infelis, que per més senyas se diu Pedro Barrantes.

Etimologia de Barrantes: *barra*.

Gobernar es arrendar.

Aquesta es la màxima dels fusionistas, y la posan en planta sense pararse en barras.

Han arrendat lo tabaco, han arrendat los mistos, han arrendat las cédulas.... ara tractan d' arrendar los drets reals.

Una companyia particular s' encarregará de cobrarlos. ¡Ay del que haja de fer un traspàs! Hi haurá peritaje, exigencias de totes menas y cargolades de coll. L' argolla està á punt. Prompte funcionarà, y al que l' escanyin que tregui la llengua!

Lo govern, desde l' moment que arrenda tots los serveys, creyent que 'ls particulars serveixen més qu' ell per administrarlos, confessa de una manera terminant la seva impotència.

Per limitar-se á cobrar l' arrendament, no val la pena de desempenyar lo càrrec de ministre.

Los republicans podrián formar una societat y pendre en arrendament tota la nació, ab l' idea d'establirhi la República. ¿S' hi avenen á n' això en Sagasta, en Gamazo y demés comparsas?

Per no promoure conflictes, ni alentar descontents, en Sagasta deixa sense provehir una cartera, la presidència del Tribunal Suprem y la del Tribunal de comptes y las subsecretarías de Gracia y Justicia y de Hisenda, lo govern civil de Santander y un gran número de càrrecs de importància que quedan vacants.

Y ab tot y això, l' administració pública no va més bé, ni més malament.

No indica aquest fet que 's podría governar sense gastar sumas inmensas en càrrecs de luxo, que segons la pràctica demostra, resultan completament inútils?

CARTAS DE FORA.—Pontons.—L' home negre s' ha fet capitá de partit, no havent permés que un individuo que v' ser nombrat administrador de Sant Sebastià, prengués possessió del càrrec, per perteneixer al bando contrari. Item més: l' altre dia, al rebre recado de anar á sagramenter á una dona, digué que tenia altra feyna, sent així que la seva feyna ordinaria es anar-se'n á cassar per la montanya, com si li interessés més cassar perdius y cumills que animetas pecadoras.

* * Vidreras.—Los republicans de totes las fracciōns han celebrat ab grans festas lo 21er aniversari de la República espanyola, ab sardanas, ball de saló, concert y banquet. Reyná en tots los actes la major fraternitat. En tots los discursos y

brindis s' abogà per la formació de un partit republicà sense adjectiu, secundant ab això las acertades iniciatives del senyor Carvajal.

* * Tiana.—Havent mort al barri de las Mallorquinas una criatura, y corresponent enterrarla al rector de Mongat, aquest, alegant una indisposició, suplicà al vicari de Tiana que s' encarregués del enterro, comissió que aquest acceptà. Y succeí lo següent. Veyent lo Sech de Tiana que per assistir al enterro tenia que caminar massa, se deturà en una casa de pagés proxima al poble, esperant que la comitiva passés per agregars-hi. Y feu mes encare: disfressà á un escolà ab los habits de capellà y en companyia de dos ó tres xicots, l' escolà disfressat marxà desde Mongat al barri de las Mallorquinas. Això succeí l' dia de Carnestoltes.—Quan l' enterro y la disfressa arribaren á la casa de pagés ahont ell esperava, y previ un canvi d' habits ab l' escolà disfressat, seguí la comitiva fins al cementiri.—Es de advertir que dit ensotanat té la costüm, sigui per la ceremonia que 's vulgi, de anar acompañant sempre de un gos petener que se li sembla molt. Y ha succeït alguna vegada que 'l gos petener ha entrat ab ell al cementiri, entafurantse pels ninxos, lieuant y alsant la cama mentre lo seu amo practicava les ceremonias propias dels enterros, ab gran escàndol de tots los presents que no poden donar compte de que 's tolerin talas profanacions.

ENTRE L' HOME Y 'L RECTOR

(QUENTO INVEROSSÍMIL)

'home no' està gayre enterat dels assumptos religiosos; pero un dia de quaresma se 'n va á l' iglesia, y després d' allargar un rato l' orella comensa á obrir l' ull.

Lo rector està predicant sobre la carn, lo peix y 'ls demés comestibles, y diu una cosa que al home 'l deixa encantat.

—Si voléu menjar carn—declara 'l bon sacerdot—compréu una butlla.

Acabat lo sermó, l' home deixa que 'l rector se 'n entri á la sagristia y xano xano se 'n vá darrera d' ell.

—Senyor rector....

—¿Qué voléu, bon home?

—Jo li diré. Un servidor soch pare de familia, tinch dona y tres criatures y, francament, la ballém molt magre.

—Com més patiréu en la terra, més gosaréu en lo cel.

—Així ho diuen y així ho crech. Pero ab tot, confessó la méva debilitat.... Faria 'l favor de dirme qu' es una butlla?

—Això no sabéu? Un document que la Iglesia facilita als bons religiosos.

—¿Quan valen las més baratas?

—Una pesseta.

—Pues.... jo 'n voldria una. ¿Qui me la vendrá?

—Jo, home, jo: teniu.

Lo rector entrega la butlla. L' home dóna la pesseta y segueix diuent:

—¿Sab per qué l' he comprada? Jo era á l' iglesia quan vosté feya 'l sermó.

—¿Y qué?

—He sentit lo que ha predicat sobre los aliments.

—¡Ah! ¿sí?

—Y m' ha agradat moltíssim lo que ha dit de la carn. Es dir que ara, tenint aquest document, puch menjarne sempre que vulguï.

—¡Ey! Sempre, no; 'ls divendres quedan exceptuats: ja hi ha las instruccions aquí.

—¡Oh! Estàrm'en un dia ó dos á la setmana, no 'm farà res. Pitjor avants que no 'n menjavam mai.

—Donchs ara podéu ferho ab tota tranquilitat sense por de perdre l' ànima.

—Mil gràcies, senyor rector: no sab vosté l' alegria que 'm dóna.

—Que Deu vos beneheixi.

L' home se 'n va á instruir del cas á la seva muller.... ¡Qui na sorpresa més agradable! ¡Poguer menjar carn, un article tan car y tan sustanciós, que fins llavoras may ha figurat en la seva taula!... ¡Sembla mentida que per una trista pesseta 'l clero proporcioni aquestas xiripas!

La pobra dona s' apodera del preciós document y se 'n va á provehirse de carn. Per ser lo primer dia, se 'n porta 'l cistell gros: convé fer bona provisió.

Un' hora més tard torna á casa, desconsolada.

—¿Qué passa?—pregunta l' home.

Y ella per tota contestació li ensenya 'l cistell, buyt com quan se 'n ha anat.

—¿Com s' entén? ¿Ahont es la carn?

—Hi anat á la plassa, hi anat á la tenda, hi correugut tots los carnicles y revenderies, y en lloc han volgut donàrmen.

—¿Qué no ensenyavas la butlla?

—¡Vaya! Pero al véurela, 'ls venedors se 'n reyan y 'm giraven l' espalda.

—¿Per qué no deyias que 'l rector....

—¡Prou que ho hi dit! Ningú 'n ha fet cas.

—Sent així m' ha enganyat!—exclama l' home, agafant la butlla d' una revolada:—vaig á veure qu' es això.

Sense perdre un moment, s' encamina altra vegada á la rectoria.

—Senyor rector....

—¿Qué passa?

—Miris bé aquesta butlla: ¿es la que vosté m' ha venut, veitat?

—Sens dupte.

—¿Y es bona y legitima?

—Ja ho crech! ¿Qué hi ha algú que ho posi en quarentena?

—Algú diu: ¡Tothom! Ni á la plassa, ni á cal carnicer, ni á la revenderia l' han volguda reconeixer.

—¿Qué voléu dir?

—Que presentant aquest paper, ningú 'ns ha donat carn.

—¿Ni pagantla?

L' home s' mira al rector com si li parlés de la lluna.

—¿Qué vol dir pagantla? ¿No m' ha assegurat que la butlla serveix per poguer menjar carn?

—Serveix per menjarne, quan un té diners per comprarla. —¡Ah!—fa llavoras l' home riuent:—sent així, descambié: tornim la pesseta.

—¿Per qué?

—Perque si jo tingües quartos per comprar carn, cregui que me la menjarà sense necessitat de la butlla.

Lo rector titubeja; pero al últim—y aquí està la inverossimitat del qüento—torna 'ls quatre rals, comprendent tal vega-
da que, en efecte, 'ls que no tenen cabells no necessitan pintas.

FANTÀSTICH.

TOTHOM TE RAHÓ

Si l' emperador dels moros passa 'l temps fent lo pagés per marejá á don Arseni y no haver de donar res, y diu qu' ell no es responsable de la salvatge agressió dels rifenyos de Melilla, té moltíssima rahó.

Si don Arseni replica que al encaminar-se allá l' emperador ja sabia qu' ell hi anava per cobrá, y que per lo tant venirli ab semblant contestació es rifarsel sense escrúpols, té moltíssima rahó.

Si l' anglès d' amagatotis engresca á Muley-Hassán y li ensenya la manera del riures del què dirán, assegurantli qu' Espanya es una pobra nació que aguanta qualsevol cosa, té moltíssima rahó.

Si Alemania s' hi embolica per no quedarse endetrás, y fa medis per deixarnos moccats y ab un pam de nas presentantnos l' amenassa d' una gran conflagració que pot fer l' Europa á trossos, té moltíssima rahó.

Si Fransa prepara l' arma veient ficar-se l' anglès y l' alemany en negocis que no 'ls han de importar res, y diu que 'l modo més digne d' arribá á una solució es deixá á l' Espanya sola, té moltíssima rahó.

Si l' senyor Moret s' empipa y replica á n' en Moret que si vol que transigeixi es precis que parli net, perque allí ab tanta camàndula y tanta vacilació hi està perdent la paciència, té moltíssima rahó.

Si l' president dels ministres tira 'l mort á n' el d' Estat, y l' d' Estat al de la Guerra, y aquest al del seu costat y tothom las mans se 'n renta sense dir ni si ni no, per evitar compromisos, tots tenen molta rahó.

Y si per últim Espanya, no poguerà ja aguantar més, tipa dels uns y dels altres, hò tira tot de revés y cansada y aburrida de tanta degradació fa alguna calaverada, itindrà la mar de rahó.

C. GUMÍ

UNA EXPLOSSIÓ Á PARIS

En lo café *Terminus*, qu' es un dels més céutrichs de la poplosa capital de Fransa, quan més concorregut estava, mentre lo pianista tocava una pessa y l' animació era general, de sopetes sonà una estrepitosa detonació. Era una bomba carregada de una sustancia explosiva y entatzonada de projectils de plom, que petant sobre una taula rodona, alrededor de la qual hi havia algunes senyores, sembrà l' espant y la destrucció en aquell pacífich local. Se trencaren taules, vidres, miralls y aparatos de gas: y als acorts del piano que pararen en sech succeí un

crit d' indignació y 'ls ays desgarradors de una dotzena y mitja de ferits, dos dels quals resultaren serio de alguna gravetat.

Un minyo rós, ab brusa y paletó sigué detingut mentres fugia. Avants d' entregar-se, feu foc ab un revolver, contra 'ls seus perseguidors, ferint á un agent de policia y á una dona transent. Lo públich indignat tractava de arreglari 'ls competes allá mateix, y la policia hagué de fer grans esforços per evitarlo.

Prompte s' averiguá que 'l tal individuo havia permanescut en lo café, prop de la porta, haventse fet servir un boch de cervesa. Una senyora ferida que, avants de veure'l pres, havia donat las sevés senyas, lo reconegué com autor del atentat.

Condutit á la prevenció, al principi negava haver sigut ell qui disparà la bomba; pero acossat pel jutje, acabà per confessar-ho. Digué anomenar-se Lebretón y procedir de Marsella. Afirmá que havia volgut venjar la mort de Vaillant. Y digué, finalment, que ja sabia la sort que li esperava; pero que sabia aixis mateix que no faltaria qui s' encarregués de venjarlo.

Apesar de la insistència ab que sostenia anomenar-se com queda dit y procedir de Marsella, prompte s' averiguá que Lebretón era un nom suposat, y's presumí que s' havia dirigit a París, procedent de Londres, ahont se creu que radica 'l principal complot dels terroristas.

Per últim s' ha sabut que 'l tal Lebretón se diu Emilio Henry, sent fill de pares francesos que residien a Sant Martí de Provensals, al any 72, fetxa en la qual nasqué l'autor de aquest últim atentat.

Es de creure que á pesar de tancars en lo més absolut silenci respecte als seus còmplices, la justicia, á forsa de investigacions, lograrà posar en clar tot lo referent á aquest tenebrós delicto, que ab energia unànim condemna tota la premsa de Paris y del mon enter.

Un detall que prova la reacció que s' està operant en los espirits, convensuts al fi de que las hassanyas terroristas son obra única y exclusiva de un grup de malvats, als quals la opinió repùdia: may s' ha vist tan concorregut lo café *Termibus* com l' endemà de la explosió. Lo sentiment que domina en la multitud ja no es el del temor, sino 'l de procedir á una vengansa popular immediata, en quant se torni á cometre un nou atentat de aquest gènere. Així á lo menos ho revelan las últimas notícias de Paris.

J.

OMÁ proba de lo molt que l' heroe de Sagunto ha cridat l' atenció dels vehíns de Marrakeix, se cita com á extraordinari 'l fet de sortirlo á véure fins las moras, ab la cara descuberta.

Mentida sembla que 'ls moros tan gelosos, permetin que las sevés huris ensenyin el palmito.

No obstant, si s' reflexiona una mica, s' comprén desseguida. De fixo que 'ls moros dirán:

—¡No haber peligro! ¡Embajador ser viejo y estar gallina!

Encabessament de la carta dirigida al Sultán y redactada pel famós Moret:

«D. Alfonso XIII, por la gracia de Dios y la Constitución rey de España, rey de Castilla, de León, de Aragón, de las dos Sicilias, de Jerusalén, de Navarra, de Granada, de Toledo, de Valencia, de Galicia, de Mallorca, de Menorca, de Sevilla, de Cerdeña, de Córdoba, de Córcega, de Murcia, de Jaen, de las Algarbes, de Algeciras, DE GIBRALTAR, de las islas Canarias, de las Indias orientales y occidentales, islas y tierra firme del Océano, archiduque de Austria, duque de Borgoña, de Brabant y de Milán, conde de Absburgo, de Flandes, del Tirol y de Barcelona, señor de Vizcaya y de Molina, etc., etc., etc.»

—Eh? ¿Qué tal?

Segons en Moret revela ab questa llestanía, té molta terra á la Habana l' espanyola monarquia!

**

Si alguna cosa hi ha en mitj de tot qu' expliqui l' afany de 'n Moret, es alló de atribuir-hi al rey d' Espanya la possessió de Gibraltar.

En aquest punt la ploma l' ha trahit.

Tal vegada en Moret esmés ministre dels que detenian á Gibraltar, que dels mateixos espanyols. A lo menos acostuma á prestar més serveys á Inglaterra que á Espanya.

**

A dreta lley, á un ministre que de tal manera poa en ridicul á la nació espanyola, seria del cas dirli:

—Sr. Moret: en lo successiu lo sou de ministre, l' haurá de anà á cobrar á las dos Sicilias, á Córcega, á Cerdenya, ó millor encare, á la terra ferma del Océan.

**

No sabém ja que pensar de las entrevistas del héroe de Sagunto ab l' emperador del Marroc. L' un dia diuhen que las coses van tant bé y l' endemà as-

seguran que s' enredan, y que molt serà que 'ns escapém sense que hi haja guerra.

Lo Sultán s' ha desentès de l' heroe y l' ha enviat a arreglar-se ab en Garnit.

—Saben que n' resultarà de tot aixó?

Que 'l ministre moro s' quedará Garnit com sempre y l' heroe cristí más guarnit que may.

En Garnit, ministre de relacions exteriors del Sultán, en lloc de cartera per guardar los documents diplomàtics, gasta un mocadó d' herbas, que porta entafurat á la pitrera.

Res més simbòlic que aquest célebre mocador.

—No saben que significa? Que tots los païssos d' Europa que han tingut tristes ab los diplomàtics de babutxa, n' han sortit moccats.

Sembia que la indemnisió que 'ns concedeixin los moros, si es que s' avenen á concedirne alguna, se pagará á plassos com las màquines de cuir.

Y ara que mirin si ab una màquina de cuir de aquest sistema s' poden surgir los estreps que desgarran la bandera espanyola.

En Moret ha enviat á Barcelona un comissionat ab l' encàrrec especial d' estudiar la manera de preparar un tractat de comers ab Bèlgica.

Los que ab tanta constància perseguixen l' aniquilament de la indústria, demostren qu' estan més belgas ells que 'ls mateixos belgues.

Tal es l' opinió dels que traballan y no coneixen (per més que 'ls sufreixen) los efectes del esperit... il·lure-cambista.

Hem rebut de Marrakeix la següent copla, deguda segons sembla, al insigne embajador-poeta del Lloron:

«Paseando por tus pensiles
¡oh sultán de mis amores!
he visto que en tus jardines
hay más espinas que flores.»

Lo Sultán té al seu servei dos metges espanyols, que són, segón diuhen, los que més van interessar-se en preparar la recepció aparatosament de que va ser objecte l' heroe de Sagunto.

Bo serà que aquests mejies prossegueixin en bé d' Espanya las comensadas gestions. Vegin si podrían medicar al Sultán. Tal vegada fieantli un vomitiu á la butxaca li faríen treure l' indemnisió.

Fàssintho per caritat: no s'ha cas que l' heroe tinga de tornar á Espanya ab lo llorón més pansit que may.

En la primera entrevista de l' heroe de Sagunto ab lo Sultán, darrera de las cortinas del saló se sentian grans rialles.

Y quan l' heroe va demanar quartos, se va sentir lo so de una música.

—Magnífica situació per una opereta....
L' heroe:—Reclamo tants ó quants milions.
—Música! ¡Música!

En una de las últimes conduccions de presos, ha succehit un cas com un cabàs.

Havia arribat la comitiva á Lleyda, y un dels detinguts revelà qu' ell no era pres, sino presa: es á dir, que no era mascle, sino femella.

—Coses veredes, Aspiazu,
que farán fablar las piedras....

*

L' individua en qüestió havia estat detinguda una llarga temporada á la presó de Barcelona, en calitat de pres.

Com á pres va ser enviada de pas.

Y fins arribar á Lleyda no s' va donar á coneixer com á presa.

—No podria ser que durant la marxa hagués perdut lo sexo?

En aquest cas, crech que seria necessari que 'l fessen cridar pel nunci.

No hi ha crisis: en Sagasta no ho vol, y en Sagasta mana.

La crisis es impossible, á no ser que algun ministre s' obstini en provocar-la.

—Y per què no l' ha de provocar lo país?

—Senzillament, porque 'l pais ja fà temps que no té res al pap.

Un telègrama assegurava l' altre dia que 'ls possibilistes que tenen gana, no tractaran d' entrar al ministeri fusionista, fins que 'ls actuals consellers de la Corona hajen respot dels seus actes davant de las Corts.

—Vaya uns escrupuls més tontos!....

—Abont s' es vist que aquests ximplets no vulguin seure's á taula si no 'ls hi posan plat net?

En un restaurant:

—Cregui—diu un consumidor al anarse'n—que sento vivament no haver vingut aquí á esmorzar uns quants dies avants.

—¡Moltas gracias!—contesta l' amo sonrient de satisfacció.

—Ho dich—afegeix aquell—perque crech que hauria trobat més fresch lo peix que m' han servit avuy. L' amo del restaurant cau en basca.

Entre comerciants:

—Escolti: ¿qué coneix al Sr. Belltall?

—Ja ho crech: moltissim.

—¿Y quin concepte 'n té format?

—Lo tinch per l' home més honrat del mon, s' entén desde que vá retirarse dels negocis.

XARADA

Per trobarse al Tot lo duenyo (puig debia molts calés)

se ven un gran prima-tres

puig vol cubri algú emprenyo.

Y tothom, siga qui siga que 'l seu preu vulga saber pot arribar-se al carrer del Dos, vintitrés, botiga.

S. NAS F.

MUDANSA

Pel mar acostuma á traí
ab a.

Se sol veure pel Jané
ab e.

Ne sab un lo meu eusi
ab i.

Y un barret ara tinch jo
ab o.

WEBER.

TRENCA-CLOSCAS

LARI DE LLADÓ

Formar ab aquestes lletras lo titul de tres produccions catalanes.

R. TENURB.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7.—Nació Europea.

6 7 3 2 1 7.—Riu de França.

6 2 3 3 7.—Prenda de vestir.

2 3 6 7.—Instrument musical.

7 1 7.—Nom de dona.

2 3.—Mineral.

4.—Vocal.

EMPAYTA BOYNAS.

GEROGLIFICH

×

P1 TI

LO LO

FI

e e e e

e c c e e

NOY DE SANS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans E. Romanyach, B. Girbal, Ll. Aboyás, F. C. y E. de V. del P., A. Prats S., J. Massana y Prud. R. Salvat y J. Sedalech.—Lo qu' envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans J. Coral, D. Parrondo, A. Ramoreda, Rapé Tenurb, Weber, J. Mas Campmany, J. Pagés Cubinyà, F. Sportek, Rita Sola, Mr. Eugón, Un Estudiant y Valentí C. M.:—Insertarem alguna cosa de lo qu' ns envien.

Ciutad E. Sala Planas: Los dibuixos podrian ser millors.—J. V. Pons: Publicarem los versos.—J. Alamat: Ja ha passat la oportunitat per altra part en los comentaris: podrian ser més xispejants.—Pat F: Comprobaré les sevés observacions per les quals li doném les gràcies.

Lluís Salvador: Rebus lo duplicat de la poesia.—A. Ramíz: la poesia es fluixa, y 'ls epigrams no van.—J. Rodríguez y A. de S.: Los versos floralejan massa: ab més senzillés y més precisió de llenguatge serian acceptables.—J. Pont y Espasa: L' assumptiu de les sevés composicions no 'ns agrada prou.—Japet de l' orga: Va Bé; pero preferiríam sortirnos ja de la monotonia del gènere intiu.—Capstor: La segona remesa no la trobem prou clara.—Aguilera: De tot lo que 'ns envia, la segona composició es l' única que trobem acceptable.—Palet de Riera: L' article no está mal, encara que l' assumptiu resulta una mica gastat.—Mayet: Bien salao! Fulano de Tal: Ho publicarem.—M. Lledalna: Procurarem feine un suelt, si bé tenim la seguritat de que aquest no curerà res.—E. P.: Creym que mes val no parlarne: de totas maneras gràcies per la noticia.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—BARCELONA

Mentre Espanya encadenada,
no pot moure bras ni peu,
cau sobre 'ls que la maltractan
espessa pluja de creus.

No hi fa res... deixeu que plogui
lo cel ennuvolarà...
Molts cops se comensa ab pluja
y s' acaba ab tempestat.

